

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa B. Ż.
przeciwko Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w S.
o ustalenie istnienia stosunku pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 16 kwietnia 2015 r., VII Pa (...) Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację B. Ż. (powódka), wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 26 stycznia 2015 r., X P (...), oddalającego powództwo powódki o ustalenie istnienia stosunku pracy z Powiatową Stacją Sanitarno-Epidemiologiczną w S. (pozwana) oraz zwolnił powódkę z obowiązku uiszczenia kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniosła powódka, zaskarżając go w części dotyczącej oddalenia apelacji.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, sprowadzającego się do pytań: 1) czy pracodawca, który nie uznaje skuteczności uchylecia się od skutków oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron,

twierdząc w toku całego procesu, że wywołało ono skutki w postaci ustania stosunku pracy, może w sposób konkludentny wyrazić wolę rozwiązania umowy o pracę- której istnienie kwestionuje?; 2) czy pracownik traci interes prawny w żądaniu ustalenia istnienia stosunku pracy z upływem okresu zatrudnienia u pracodawcy wskazanym w porozumieniu o rozwiązanie umowy o pracę, przy późniejszym ustaleniu, że oświadczenie to było obarczone kwalifikowaną wadą braku świadomości? Ponadto powódka podniosła, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest oczywiście uzasadniona z uwagi na nierozpoznanie przez Sąd Okręgowy apelacji w jej granicach oraz uznania, iż żądanie powódki stanowi nadużycie prawa w rozumieniu art. 8 k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w niniejszej sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), co wymaga na wstępie uwagi o charakterze porządkującym. W orzecnictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się bowiem, że jednocześnie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990 oraz z 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, LEX nr 1523355).

Powódka w pierwszej kolejności powołała się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Odnosząc się do powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że w orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, iż w razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia

prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego lub też będzie miało znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw w przyszłości. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850).

Sąd Najwyższy, w obliczu powyższych rozważań uznaje wniosek powódki w zakresie rozpoznania tak sformułowanych zagadnień prawnego za nieuzasadniony, gdyż nie wykazała ona publicznoprawnego interesu w ich rozpoznaniu.

Odnosząc się z kolei do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy zauważyć, że w judykaturze przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi, zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby pogłębionej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (postanowienia Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13 LEX nr 1402642 oraz z 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07 LEX nr 560577 oraz z 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX 1522063), czego nie można stwierdzić w rozpoznawanej sprawie.

Mając na względzie powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.